Ч. 205 Середа 16 (28) вересня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

Вчера дня 26 с. м. розпочали ся засїданя Палати послів. На будинку парляментарнім повіває жалібна хоругов на знак сумної катастрофи в Женеві. Під вражінєм сеї катастрофи зібрала ся вчера і Палата послів в повнім числї, щоби зараз на першім засїданю дати вираз своему чувству. Посли явили ся в чорних строях. На лавах міністерияльних засїли всї міністри, а президент міністрів ґр. Тун заявив, що з припорученя цїсарского покликує на початку сесиї найстаршого віком посла дра Цуркана з Буковини на президента палати. Тогди др. Цуркан відкрив засїданє слїдуючими словами:

„Серед обявів найглубшої жалоби, котра наповняє цїлу державу, зібрала ся палата послів, а першою еї задачею буде дати відповідний вираз тій жалобі. Вис. палата мабуть згодить ся, коли вискажу погляд, що торжественна манїфестация нашої жалоби, незмінної любови, вірности і привязаня повинна бути висказана лиш устами вибраного довірєм палати президента і ухвалена вже уконституованою палатою“.

По сих словах др. Цуркан покликав провізоричних секретарів а ново вибрані посли, межи ними др. Гладишовский і Стапіньский зложили приреченє посольске. Опісля приступлено до вибору президиї. Вибрано знову президентом дра Фукса 205 голосами, 119 карток віддано порожних. Першим віцепрезидентом вибрано пос. Ферянчича (Словінця), другим віцепрезидентом пос. Лупула (Румуна). По виборі президиї промовив др. Фукс:

Висока Палато! (Всї посли підносять ся з місць). Нїколи ще не припала менї в участи задача, так тяжка і горестна, як та, котру мушу виповнити яко вибраний панами президент, іменно задача дати почин в тій Вис. Палатї жалібній манїфестациї з причини смерти нашої достойної Володїтельки і Цїсаревої.

Мої Панове! Представителї народів Австриї з півночи і з полудня, зі всходу і заходу зібрали ся тут нинї разом, щоби в повний достоїньства спосіб виявити свій глубокий біль з причини смерти нашої Цїсаревої, котру нам передчасно невисказаний злочин забрав.

Тяжкий і строгий удар долї навістив нашого Володїтеля і Цїсаря, як неменше его вірні і віддані єму народи, а нас всїх, від укоронованої голови аж до послїдного бідака втрутив в найглубшу жалобу. Не стає слів, аби дати достаточний вираз з одної сторони нашій відразї з причини огидного учинку, а з другої сторони нашому співчутю і жалеви.

В помершій тратить не лише наш Цїсар вірну, віддану єму товаришку, але також народи Австриї повну любови матїр, котрої гадки і стремлїня були присьвячені найвисшим ідеалам, котрої житє було снуючим ся безнастанно ланцухом добродїйств, женщину, котра сама будучи материю, навіщена тяжкими досьвідами, отирала несчислимі сльози инших.

Але не лише глубокий жаль за бл. п. Покійною наповняє наші серця, але також щире і сердечне співчутє для нашого Володїтеля і Цїсаря, котрий хоч вже тілько ударів судьби мусїв знести, однако приймив і тій новий удар з силою души, якій лиш дивуватись.

З глубокого жалю за покійною Цїсаревою і з сердечного співчутя, яке маємо для нашого обожаного і улюбленого Цїсаря, підносить ся горяче желанє всїх народів Австриї: Боже, дай нашому Цїсареви сили, аби зніс той тяжкий удар з довірєм в Бозї і з повною глубокої віри преданностию Божій воли!

„Зложім в души на домовинї бл. п. Покійницї безсмертний вінець і вплетім в него два дорогоцїннї цьвіти: мир народів Австриї і любов до нашого великодушного Пана і Цїсаря! (Гучні оплески).

На знак нашого співчутя піднеслись ви вже, панове, з місць. Зволїть же панове приймити внесенє, аби ту манїфестацию співчутя влучити до стеноґрафічного протоколу і поручити Президиї Палати, аби ту манїфестацию жалю і співчутя предложила нашому Цїсареви (голосні оплески і заяви згоди).

По сїм закрито засїданє а слїдуюче назначено на четвер. Зачувати, що президия палати думає поставити предложеня угодові на порядку дневнім на засїданю палати в пятницю.

Як підуть дальші засїданя палати послів і чи та о скілько опозиция нїмецка притихне, або скілько правиця покаже ся сильною, годі нинї сказати мимо деяких проявів і голосів з послїдних днїв. Була іменно чутка, що Словінцї постановили перейти до опозициї, але правительству удало ся їх знову позискати. Рускі посли, котрі зїхали ся були на нараду до Станиславова, мали там після одної чутки ухвалити, щоби висказати правительству лиш своє невдоволенє з того, що їх жадань не увагляднено; після другої мали они ухвалити перейти до опозициї. Здає ся однакож, що они поки що будуть поступати спільно зі Словінцями і Хорватами, бо в противнім случаю християньско-словяньский клюб розбив би ся. Нїмецка партия поступова радила вчера над ситуацию політичною і над своїм становищем

ТЇТКА ЖЕУС.

(З француского — Г. Дерена.)

(Конець).

IV.

Тїтка Жеус була лиш два рази в Фужері: раз в часї приїзду цїсаря, а другий раз ще в своїй молодости.

Тодї ще не було желїзниць. Але она знала, що еї муж, будучи вояком, часто там бував і їздив через місто Рен. Не маючи понятя, де лежить місцевість Ле-Ман, она безнастанно завдавала собі питанє, що коли поїде на Рен, то чи Ле-Ман буде перед, чи за тим містом. О містї Рен говорять богато в селї як о найбільшім містї Бретанїї. — Та й коли она приїде?

Старушка, з великим кошиком в руках, війшла до маленької, зле осьвітленої стациї. Кондуктор здоймив з почтового воза еї скриню.

На стациї розлягав ся гамір від товпячих ся там людий. Гузари, драґони, потомлені піхотинцї — всьо недобитки великої армії.

На вид такої товпи старушка цїлком стратила голову і не знала, куди іти. Она обернула ся до одного зелїзничого послугача і він крикнув на неї, аби ішла до каси. Показало ся, що кас було дві і она знов помилила ся. Всї ті люди напів Бретонцї, напів Нормандцї, сьміяли ся з еї заклопотаня, а она дивила ся на них з старечою добродушною усьмішкою. При касї знов розсердили ся на неї, що она надто довго рахувала гроші, виймаючи по одній монетї з мошонки. „Такі дурні не повиннї їздити“ — говорили їй і она не протестовала, признаючи, що они правду кажуть: она така неповоротна.

Чим дальше, тим она більше тратила голову. Еї мисли були занятї Пієром. Між тим віко від скринї відскочило — она повиннаб его перевязати шнурком від цукру — крім того дуже їй перешкаджали курята. Скриня викликувала у всїх насьмішки. Вояки при касї жартували з неї. Один торговельний помічник, що говорив може яку годину о війнї, поясняючи плян війни і прозиваючи дураками членів національної оборони, прилучив ся до жартів вояків.

— Матусю, а ви для кого везете домовину? — спитав.

При слові: „домовина“ тїтка Жеус піднесла голову; еї добродушна усьмішка, якою доси відповідала на жарти, щезла з лиця, она згадала Пієра, що лежить тяжко ранений. Може бути, що він умирає з своею поторощеною рукою і двома кулями в животї. Розплакала ся з жалю і відповіла, що треба не мати серця, аби так немилосердно насьмівати ся над бідними людьми. Она їде до Ле-Ман відвідати свого сина, раненого в послїдній битві. Може бути, що він умирає, а она хотїла привезти єму що небудь з дому.

Гадка о війнї і о будучих днях обхопила всїх вояків. Они згадали ранених товаришів, котрих цїлком окровавлених зносили на ношах до шпиталїв. Відтак гадки многих полинули дальше — до Бретанїї і Гасконїї, де й їх матери, сестри, суджені також плакали, дожидаючи їх. Всї стали виявляти їй співчутє, заговорили о офіцирах сорок пятої бриґади, яких хто знав. Більше вже нїхто не поважив ся сьміяти ся з неї. Старушка дякувала всїм. Відвага знов вступила в неї. Она їхала спасати свого сина.

Поїзд до Ле-Ман відійшов.

V.

Пята година рано. Сніг не переставав падати. Поїзд задержав ся на стациї.

Тїтка Жеус не памятала нїчого з тої подорожи: безнастанний стукіт поїзду, якесь місто, імовірно Ляваль, гора, зелїзничий міст ланцуховий, далеко в мрацї блїдо горіли ґазові лямпи.

Всьо то мішало ся в еї голові як сонні привиди. В Евронї Прусаки переводили з ними протоколи, переглядали їх річи і пустили дальше їхати.

Було ще цїлком темно, тїтка Жеус перейшла площу перед двірцем окружену зелїзними штахетами. Від площі вело кільканайцять уличок до міста. Она не знала куди іти.

супротив розправ угодових, але о результаті тих нарад поки що не знати ще нічого.

В Колі польскім заявив предсїдатель єго пос. Яворский, що Коло не може дораджувати иншої дороги як лиш парляментарну. Коло польске не хоче ніяких експериментів конституцийних, не хоче анї поминення конституциї анї експериментів конституцийних, нинї зовсїм неможливих. Остаточно ухвалило Коло слїдуюче внесене пос. Яворского: Коло стоїть при переконаню, що австро-угорска угода повинна бути залагоджена в дорозї конституцийній.

Новинки.

Львів дня 27-го вересня 1898.

— **Є. Вис. Найдост. Архикнязь Леопольд Сальватор** приїхав в недїлю дня 25 с. м. окремим поїздом до Долини, звідки зараз виїхав в товаристві своєї дружини до Мизуня на лови.

— **З причини реґуляциї урядничих плат** явили ся передвчера у Є. Е. п. Намістника ґр. Льва Пінїньского депутациї урядників, а то: полїтичних, скарбових, ради шкільної, почтових, прокураториї скарбу, домен і лїсів та професорів середних шкіл під проводом радника Двора ґр. В. Лося, судових під проводом п. Віцепрезидента висшого суду краевого Дилевского і професорів унїверситету під проводом ректора. В своїх промовах провідники депутаций висказали просьбу, щоби Пан Намістник зложив у стіп Трону в імени цїлого урядничого стану нашого краю найгорячійшу подяку і чувства глубокої вдячности за то, що Є. В. Цїсар зволив удїлити санкциї законам реґулюючим платню урядників; крім того, аби в імени тих урядників зволив зложити подяку Вис. Мінїстерству за переведене тої справи, а вкінци щоби й сам приймив подяку, що будучи ще послом горячо справу реґуляциї плат підпирав. Є. Екселенция приймив депутациї дуже ласкаво і заявив, що передасть Найясн. Монархови ті заяви преданности і вдяки.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Баденї виїхав в недїлю до Відня, аби взяти участь в отвореню ради державної.

— **Торжественнє отворенє** ювілейної огородничо-пчільничої вистави у Львові відбуло ся в суботу, дня 24-го вересня, о 11-ій годинї перед полуднем. По богослуженю в костелї сьв. Миколая удали ся гостї in corpore на площу повиставову до павільону штуки. Перший привитав гостий іменем краю маршалок ґр. Баденї промовою польскою. Опісля промовив презес вистави Володимир Тивецкий, припоручаючи виставу опіцї президента міста др. Малаховского. По промові президента міста хор львівскої „Лютнї" відспівав доволї удачно кантату. Потім гостї рушили оглядати виставу. Отворене вистави відбуло ся в присутности сьвітских, духовних і військових властий. Між иншими бачили ми і п. Намістника ґр. Пінїньского, архиєпископів: латиньского і вірменьского, ґенерала Темпіса, деяких професорів унїверситету і ин. На площи пригриває військова музика 30 п. п. Вистава представляє ся імпонуючо. Три повиставові павільони, іменно павільон штуки, архітектури і давна музична галя переповнені різнородними предметами. Білєт вступу на виставу коштує від особи 20 кр, а бльок з 20 білєтами лише 2 зр.

— **Акция ратункова з причини градів.** З огляду на градові бурі, які в сїм роцї при кінци червня навістили богато околиць в Галичинї і з огляду на просьби о поміч, які заєдно надходять з навіщених градобитем околиць, зарядив Видїл краєвий, аби в тих місцевостях зібрано дані що-до величини шкід і розмірів недороду. О ті дані звернув ся Видїл краєвий до 27 старость, а коли відповіди наспіють до Видїлу краєвого, то тоді будуть уложені внесеня, з якими виступить Видїл краєвий перед Соймом, або прийти в поміч навіщеним нещастєм околицям.

— **Надзвичайні загальні збори** товариства „Руска Бурса в Тернополи" відбудуть ся в четвер дня 29 н.ст. вересня, в двайцятьпятьлїтну річницю основаня. О годинї 10-ій рано відправить ся в перкві міскій поминальне Богослужене за упокоївших ся членів товариства. О год. 2 по полудни в комнатах рускої бурси Збори з слїдуючим порядком дневним: 1) Відчитане протоколу з послїдних зборів; 2) справоздане комісиї контрольної; 3) зміна статуту; 4) вибір нового видїлу; 5) внесеня членів. Позаяк до ухвали зміни статутів потрібна єсть присутність що найменше членів, дуже просить ся о численну участь. Тернопіль, дня 23 вересня 1898. — Видїл.

— **Загальні збори річні товариства Руслан**, що опікує ся бідними учениками рускої ґімназиї у Львові, відбудуть ся ві второк дня 4 жовтня б. р. о годинї 10-ій перед полуднем в сали кл. VII, (на 2 поверсї) ц. к. академ. ґімназиї зі звичайним дневним порядком.

— **Видїл товариства сьв. Ап. Павла у Львові** пригадує, що духовні реколекциї для сьвященьства відбудуть ся в днях 27, 28, 29 і 30 вересня с. р. в духовній семинариї рускій у Львові. Початок дня 27 вересня вечером.

— **Огонь** вибух дня 12 с. м. около 2-ої години в ночи в реальности Лейзора Гендля в Бориславі і знищив до 10 домів. Шкода звиж 25.000 зр. була обезпечена на 6.500 зр. Причина пожару доси незвістна.

— **Величезний пожар** лютив ся ві второк і в середу в угорскім місті Міґальгаза. Згоріло 200 домів. В огни погибло шістьох мужчин і 24 дїтий.

— **Щедра жертва.** Сими днями помер у Відни в 74-ім роцї житя бувший надзвичайний посол Отто Маєр фон Гравенеґ. Покійний записав на добродїйні цїли 800.000 зр.

— **Пригода на зелїзници.** В пятницю, дня 23 вересня, переїхав особовий поїзд, що ішов зі Станиславова до Галича, на серединї моста на Днїстрі жінку будника зелїзничого разом з її 4-лїтною дитиною. Машиніст старав ся всїми способами здержати поїзд, але то було вже за пізно і обі нещастні жертви дістали ся під колеса машини. Добуто їх ще живих, але страшно покалїчених, і по дорозї між Дубівцями а Галичем мати і дигина померли.

— **Вірний пес.** Зворушуюча пригода лучила ся сими днями в однім селї Шлезвика. Одна женщина, що мала роботу в огородї, забрала з собою свою малу дитину і посадила єї на земли і давши їй кусник хлїба в руку, взяла ся до роботи. Нараз пес, що сидїв при дитинї, почав уїдати. Жінка прибігла чим скорше до дитини і на велике своє зачудоване побачила гадину, котру вже пес був загриз. Таким способом пес виратував дитинї житє, але сам вскорі потім здох, затроєний їдою гадини.

— **За добре серце** відпокутував робітник Михайло Осінньский. Ідучи в недїлю вечером улицею Льва, побачив, як якийсь чоловік бив палицею свою жінку. Хотячи їй прийти в поміч, обстав за нею, але стягнув на себе цїлу злість мужа і дуже зле на тім вийшов. бо муж страшно єго побив, так, що аж стация ратункова мусїла подати єму поміч і пообвязувати рани на голові.

— **Буря морска.** З Клапейди над Балтийским морем доносять, що сими днями буря морска затопила кілька рибацких лодий. Дві лоди перевернули ся, одна розбила ся. Згинуло 29 рибаків, що виїхали були на море. Девять з них, переважно батьки родин, походило з Клапейди, двапайцять мешкало в Полуди.

— **Кровава Італія.** Римский дневник Popolo Romano подав перед кількома днями статистику італіяньских вязниць, на підставі котрої обчислено, що в послїдних 10 лїтах італіяньскі суди засудили мілїон людий, — отже в Італиї кождого року 100.000 обжалованих ставало перед лицем справедливости. Число засуджених зростає з кождим роком. „Куди плинемо? — питає Popolo Romano. — Кровава битва під Кустоцциою, котра була для нас (Італіяпців) так нещасною, забрала 1253 жертв. В битві під Адуою, котра цїлу Італію окрила жалобою, упало 3500 жовнїрів. А тимчасом в часї мира зводить ся на італіяньскій земли що року далеко страшнїйші борби, в котрих кровава братня долоня штилетом і револьвером задає вітчинї

Нараз побачила ідучих дорогою до Шартр партию полонених вояків всїлякого оружия. Они ішли з плащами звиненими на плечах, з люльками в зубах. Деякі з них, імовірно легко ранені, опирали ся на палицях.

Она глядїла на них, сильно зворушена при видї того першого знаку воєнних нещасть, осьвітленого мигаючим сьвітлом лямп. Пруский вартовий різко крикнув на неї і велїв їй іти своєю дорогою.

Она пішла просто до маленької гостинници, котрої двері були отворені день і ніч. Двигар взяв на плече єї тяжку скриню, що була виставлена до сїний стациї і поніс єї на право від двірця, в напрямі касарень.

Показало ся, що двигар був з Єрне і обоє були вдоволені, що як земляки зійшли ся. Розговорили ся: говорили о далекій дорозї, о студеним воздусї, о Прусаках, о сїнї, о збіжу, о яблоках, найбільше, бо в тім роцї був на них незвичайний урожай. Яблочник не буде такий дорогий — коби лиш не бракло рук до роботи, бо инакше яблока погниють в ямах.

Войсковий шпиталь отвирали о осьмій годинї, коли продавцї привозили молоко і овочі.

По відходї двигаря тїтка Жеус перечекала дві години перед касарнями перемїненими на воєнний шпиталь. Она дрожала від ступени і ховала свої старечі, поморщені та посинилі руки під велику хустку, а свій великий кошик поставила перед собою на снїгу. О два кроки від неї проходжував ся тяжким і рівним ходом там і назад пруский вартовий. По одежи можна було пізнати в нїм Баварця. То був білявий хлопець, повільний і на вид добродушний. Бідна женщина, трохи наполохана, дивила ся на него, не сьміючи й рушитись. Їй видавав ся він дуже приличним і она завдавала собі питане: чого він, коли то був він, всадив дві кулї в єї сина.

О осьмій годинї двері касарень отворили ся і змінено варту. Тїтка перейшла через подвірє і спитала першого стрічного вояка о свого сина.

— Як він зве ся?

— Пієр.

— А назвище?

— Жеус.

— А в котрій комнатї?

— Не знаю.

Він сердито лишив єї. Перейшла сестра милосердия в сїрім одіню з білим хрестом. На щасте старушка пригадала собі імя підофіцира Петіто. Єго прикликали і він провів єї до комнати ч. 8.

В комнатї було душно, пахло шпиталем. Ранені, Прусаки і Французи, позабирані з поля битви лежали в суміш на зелїзних ліжках з недужими на віспу, тиф, дизентерию і умирали, так ще молоді.

Нараз она почула слабий голос, що кликав єї:

— Мамо!... Мамо!

Она підбігла до него, обіймила за шию і заридала.

— Синку мій, мій милий синку!

Він дуже помарнїв і сильно змінив ся. Она забула о своїм кошику, о хлїбі, горівці, курятах і варених яйцях. Він питав о Сан-Пієр, о Єрне, питав чи памятає на него Люсі, чи постарів ся дядько Ґаскоар? Иноді він сьміло, не так з пересьвідченя як хвалячись, доказував їй, що він ще нїчого, він ще дуже сильний. А она заєдно повтаряла жалібним голосом одні і ті самі слова:

— Ах, синку, мій бідний синку!

Вкінци залила ся гіркими сльозами. Єї взяв гнїв на людий, що убили єї сина. Она проклинала тих людий, котрим треба було війни: Наполеона — єї недавного ідола, Бісмарка і тих великих рудобородих Прусаків, котрі дуже добре могли лишити єї у себе дома.

Він слухав єї і — як міг — успокоював та потїшав.

Підофіцир Петіто сидїв побіч з поникшою головою, єму було якось маркотно за своє розмірно добре здоровлє. Єму відрізали лиш лїву руку. По скінченій війнї він дістане пенсию. Поїде спокійно доживати свого віку при сестрі, що віддана за рибаком, недалеко Авранш.

Ранений з кождою годиною робив ся слабшим і слабшим, він вже ледве міг підняти голову з подушки. Єго рука лежала неподвижно в окровавленій перевязцї.

О пятій годинї вечером мусїла старушка відійти. Майор заявив, що то нерозумно томити так раненого. Ах, якже сильно обіймила она бідного мученика.

— Ну, не трать відваги, сину. Спи спокійно, мій дорогий.

Она поправила єму постїль, як колись робила у себе дома, коли він був ще маленькою

далеко тяжші удари, ніж цілі ряди неприятельских військ. Колись поет назвав Італію Oenotria — винницею — а нині иусить назвати нашу вітчину La Italia rossa — кроваваю Італією".

— **Розбишацтво в Сардинії.** В Сардинії населене дуже обурене на власти, що устроїли нагінку на розбишаків, причім застрілено „короля" тамошних розбійників Салїє Джованні Корбеду. В окрузї Нуово, серед гір в самій середині острова, кожда дитина знала старого Корбеду, котрий від 50 лїт розбивав по дорогах, а всякому божив ся, що від двох лїт не убив ще нікого. Що правда, Корбеду не потребував вже убивати і грабити подорожних. Мав найбільші череди в цїлій околици, а село Олієна з довколишними ґрунтами було єго власностию, хотяй на дїлї поодинокі домівства і ґрунти належали до єго синів і зятів. Старий опришок тїшив ся в цїлій околици великим поважанєм і з властями жив добре. При послїдних виборах перепер правительственного кандидата, аґітуючи за ним з двома ручницями і кількома револьверами. Коли підпрефекта за єго зносини з опришком усунено, а на єго місце прийшов молодий та енерґічний підпрефект, настала для розбишаків тяжка година. При помочи 300 карабінерів постановив підпрефект вигубити до нащаду розбишацтво. Корбеду укривав ся довгий час в горах. Вкінци зрадили єго дві пані, котрі колись були у Корбеду в полоні і вийшли на волю доперва за зложенєм богатого окупу. Они показали жандармам дорогу до криївки опришка і старий Корбеду по завзятій обороні упав від кульок карабінів. Плаче по нїм цїла Сардинія. Населене острова уважає єго героєм, часописи тїшили ся завсїгди, скоро лише нагінка на него була безуспішна, а тепер боліють над єго смертию і роблять карабінерам докори, що убили підступом і зрадливо старого Корбеду, хоч той від 2 лїт нікого не замордував. Історія того опришка є досадною ілюстрацією сардиньских та взагалї італїяньских відносин.

— **Лиха будова.** На розї улиць Домбровского і Пулавского у Львові ставить Ізраіль Зісляк каменицю. Будову ведено так погано, що онногди стїна обєму на 500 цегол завалила ся на улицю. Двох робітників, що находили ся на внїшній стороні руштованя, чудом лише уратовало ся, за те спадаюче румовище привалило Анну Бучак, жінку муляря, що збирала під будовою тріски. Наслідком тяжких ран житю єї грозить поважна небезпечність.

— **Самоубийство сьвященика.** Колишній сповідник цїсаревої Мариї Анни, загально звістний в Празї двірский капелян Франц Каль в часї заупокійного богослуженя за бл. п. Цїсареву в катедрі, вискочив онногди з другого поверха свого мешканя з градецкого замку на брук і убив ся на місци. Траґічна смерть 68-лїтного сьвященика викликала в цїлім містї велике співчутє, тим більше, що покійник звістний був з своєї вічливости і тїшив ся загальною симпатиєю. Від недавного часу зраджував Каль слїди нервового розстроєня і послїдний єго крок наступив мабуть в приступі помішаня ума.

Телеґрами.

Відень 27 вересня. Є. Вел. Цїсар поїде завтра окремим поїздом до Вальзе в гостину до Архікняжої пари Франца Сальватора.

Відень 27 вересня. Президия палати панів одержала письмо міністра справедливости з дня 24 с. м., в котрім суть подані мотива, задля яких в західних повітах Галичини показала ся потреба застановити суди присяжних бодай до 30 червня 1899 р.

Париж 27 вересня. Рада міністрів ухвалила одноголосно ревізию процесу Драйфуса.

Париж 27 вересня. Fronde нотує чутку о усуненю Цурлїндена з посади войскового ґубернатора в Парижи і випущеню Пікарта на волю.

Канеа 27 вересня. О скілько проґрама акциї чотирох держав звістна, єсть намір, наколи би Порта до 15 жовтня дала неприхильну відповідь на ультіматум, блькувати міста від сторони моря і суші по виданю з них Християн.

Льондон 27 вересня. „Observes" доносить, що Естергази мав одній особі, у котрої мешкав приїхавши до Льондону, сказати, що то він написав звістне бордеро на жадане Заидгера і за відомостию Ганрі'го. Зандгер постановив ужити то бордеро на доказ вини Драйфуса. Німецкий аташе Шварцкопен ніколи не читав того письма. Аґент в бюрі інформацийнім поніс то письмо до портєра в німецкій амбасаді а той, будучи француским шпіґуном, передав єго другому аґентови, Женестови, котрий приніс єго назад до бюра інформацийного при ґенеральнім штабі і тут зареґістровано то письмо яко походяче з німецкої амбасади. Слова „Cette cenaille de D." писав Шварцкоппен, але то відносило ся до якогось Дольфуса, що перед кількома роками перед афером Драйфуса продав Німцям пляни укріплень Нїцци. Завоальованою дамою була пані Патті де Клям.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього 2)	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

1) Від 10 линня дв 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 8 мая до 11 вересня. 4) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. 6) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 7) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. 8) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

1) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. 2) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. 3) Від 1 липня до 15 серпня вкл. 4) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 5) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

дитиною. І ще раз поцїлувала єго. Петіто вивів єї назад.

— До завтра, матусю.

— До завтра, друже.

VI.

Она лягла раньше спати, щоби на завтра набрати більше відваги і сили. Всї ті зворушення єї утомили, але она нїчого не бояла ся. О пятій годинї рано она вже встала, упорядкувала всї свої справи і перед осьмою була вже при воротах касарнї. Дала собі слово не забути, як вчера, в кутї сїний свого кошика з їдою.

І тепер так само було спокійно перед воротами шпиталя і тепер так само рудобородий вартовий ходив там і назад.

Она ждала. Вибила осьма година, ворота знов отворили ся і коли она увійшла, побачила тяжкий похоронний віз, покритий чорним сукном, як виїздив з подвіря, сунучи ся тихо по снїгу. Вартовий віддав честь. Старушка задрожала від якогось зловіщого причутя. Позад воза ішов підофіцир Петіто з почервонїлими очима.

Они не сказали нї слова одно до другого, але она всьо зрозуміла. Він підійшов до неї, поцїлував єї і сказав півголосом:

— Так, вчера, о десятій годинї вечером. Єго послїдні слова були о матери і о Люсі.

Тодї она з плачем і криком припала до домовини повної трупів. Треба було єї вдержати і повести до гостинницї. Підофіцир Петіто не відступав єї; з ним она могла облекшити своє серце.

Перед ним виливала она свої жалоби; оповідала єму о своїм синку, який він був добрий, люблячий, який трудящий; оповідала і о хорошій Люсі, що лишила ся доглядати єї дому; о фільварку, котрого они тепер не возьмуть. Всьо то були недавні надії на будучність.

Петіто плакав з нею. Она віддала єму весь харч, який привезла була для свого сина, поручила єму помолити ся за єї сина і того самого дня від'їхала назад з порожною скринею, що тепер дійстно нагадувала домовину.

* * *

Тїтка Жеус вернула ся назад до свого маленького домку в Сан-Пієр де Лянд, до свого садку, осьвітленого сонцем, під яблінки обтяжені овочами. Она немов ще меншою стала. Усьмішка все ще красить єї лице, але ще більше поморщене лице. Стара скриня стоїть як і давно на тім самім місци, на нїй стоїть портрет єї покійного сина і лежить письмо від міністра на великім білім листї паперу, зложенім в четверо в сїрій куверті.

Люсі віддала ся і молоді поселили ся на фільварку Туш.

Дядько Ґаскоан і доси розносить письма в Ерне і в Сан-Пієрі, але вже нїколи не приносить писем тїтцї Жеус, однако все заходить до неї. Для него єсть все чарка вина. Они говорять о деревах, о овочах, о погодї. Він переповідає їй міскі новини, але не говорить о війнї, як то бувало давнїйше. Тепер при таких розговорах старушка плаче.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).